

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ Ing. P.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. A., advokátom v P. a **2/ S.**, bývajúcej X., proti žalovaným **1/ MUDr. H.**, bývajúcej v P. a **2/ G.**, bývajúcej v P., zastúpenými P., advokátska kancelária S., so sídlom v P., **o určenie, že žalovaná 1/ nie je dedičkou po poručiteľke**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16 C 217/2010, o dovolaní žalobcu 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. februára 2014 sp. zn. 7 Co 169/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 25. júna 2013 č.k. 16 C 217/2010-228 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že žalovaná 1/ nie je dedičkou po poručiteľke PharmDr. L., zomrelej X.. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil § 463 ods. 1, § 464, § 465 Občianskeho zákonníka a vykonaným dokazovaním, z ktorého vyplynulo, že poručiteľka prevádzkujúca lekáreň a zamestnávajúca niekoľkých zamestnancov zomrela neočakávane, náhle. Ak žalované, ktoré boli s poručiteľkou v najbližšom kontakte v tejto situácii splnomocnili advokátku JUDr. E. k realizácii úkonov súvisiacich s prevádzkou lekárne, a ak advokátska kancelária v mene oboch žalovaných následne kontaktovala zmluvných partnerov poručiteľky, súd toto konanie hodnotil ako konanie sledujúce odvrátenie hroziacej škody (znehodnotenie liekov) alebo zmenšenie následkov vzniknutej škody. Pri posudzovaní počínania si dediča, ktorý dedičstvo v zákonnej lehote odmietne ako to urobila žalovaná 2/ bolo potrebné zhodnotiť aj to, či takýto dedič ak nejaké úkony aj realizoval, ich realizoval

v záujme svojom alebo v záujme inej osoby. Posúdením logických a vzájomných súvislostí všetkých vykonaných dôkazov a vychádzajúc aj zo základného predpokladu racionálneho počínania jedinca mal súd za to, že pokiaľ žalovaná 2/ realizovala určité úkony v súvislosti s majetkom, ktorý je predmetom dedenia po poručiťelke, realizovala ich v preventívnom záujme ochrany dedičstva sledujúc nimi záujem svojej dcéry, nie svoj. Odmietnutím dedičstva prejavila vôľu a vykonala úkon, ktorý jej zákon umožňuje nie preto, aby sa zbavila možných nežiaducich dôsledkov s jej počínaním spojených. Dedičstvo odmietla v zákonnej lehote, čím do jej práv vstúpila žalovaná 1/, ako jej potomok. Mal za to, že je to preto žalovaná 1/, ktorá je jedným z legitímnych dedičov poručiťelky. Žalobu preto ako nedôvodnú zamietol. Žalobcov zaviazal v súlade s § 142 ods. 1 O.s.p. zaplatiť žalovaným trovy konania.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcov rozsudkom z 24. februára 2014 sp. zn. 7 Co 169/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Vyslovil, že žalobcovia nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovaným ich náhradu nepriznal. Takto rozhodol, keď mal za to, že súd prvého stupňa vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkázal (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody a to v súvislosti v prejednávanej veci medzi účastníkmi sporným, či zo strany žalovanej 2/ došlo k platnému odmietnutiu dedičstva alebo nie. Konkrétne označil dôkazy, ktoré vykonal súd prvého stupňa, keď podľa názoru odvolacieho súdu každý dôkaz bol v súlade s § 132 vyhodnotený jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach so správnym záverom, že výsledky vykonaného dokazovania neodôvodňujú záver, podľa ktorého žalovaná 2/ svojím počínaním dala najavo, že dedičstvo nechce odmietnuť. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešným žalovaným náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď podľa § 151 ods. 1 O.s.p. nepodali návrh na ich priznanie.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca 1/. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. a ako dovolací dôvod § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. t.j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odňatie možnosti pred súdom konať vyvodzoval z tvrdenia, že rozhodnutia súdov nižších stupňov nespĺňajú zákonné požiadavky na odôvodnenie

rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku sa stručne, jasne a výstižne nevysporiadal s jednotlivými písomnými dôkazmi, ale len všeobecne hodnotil vykonané dokazovanie. Odvolací súd sa snažil tento nedostatok odstrániť avšak sa nevysporiadal s odvolacou námietkou, ktorou žalobcovia poukazovali na konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 26 D 1388/2009, najmä v súvislosti s tvrdením žalovanej 2/ v odvolaní t.j., že je dedičkou po poručiteľke. Navyiac žalobca nemal možnosť sa vyjadriť k hodnotiacim záverom k jednotlivým dôkazom, ktoré nevykonal súd prvého stupňa, ale súd odvolací. Dovolateľ vyčítal súdom nižšieho stupňa, že zaťažili konanie vadou pri zisťovaní skutkového stavu veci, pretože nesprávne zhodnotili výsledky celého dokazovania a to tým, že zo zisteného skutkového stavu vyvodili opačný výrok rozhodnutia ako ten, ktorý by danému zistenému stavu zodpovedal. Rozhodnutie je v rozpore so zisteným skutkovým stavom. Dovolateľ žiadal rozhodnutia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.

Žalované považovali dovolanie za nedôvodné a rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podal včas žalobca (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že podané dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho

súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok dovolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Citované ustanovenie je v znení účinnom do 31. decembra 2014.

Žalobca 1/ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Žalobca 1/ v dovolaní výslovne namietal, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. So zreteľom na tieto tvrdenia sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne

zameral na otázku opodstatnenosti tohto tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov. Ide najmä o právo predniesť (doplniť, či doplňovať) návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj § 101 ods. 1, § 117 ods. 1, § 123, § 118 ods.1, § 126 ods. 3, § 131, § 211, § 215 O.s.p.). To znamená, že nie každé porušenie procesných predpisov súdom a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu vady konania, ktorú má na zreteli ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nepovažoval za dôvodnú námietku dovolateľa, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu boli nedostatočne odôvodnené, súdy sa nevysporiadali s jeho podstatnou argumentáciou a založili tak svoje rozhodnutia na nesprávne zistenom skutkovom stave a nesprávnom právnom posúdení veci.

Z ustálenej judikatúry ESĽP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné.

Predovšetkým rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská

procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Náležite rozviedol (s odkazom na v konaní vykonané dokazovanie) prečo úkony žalovanej 2/ vo vzťahu k tretím osobám považoval za úkony v záujme inej osoby konkrétne žalovanej 1/. Zároveň vysvetlil, prečo po odmietnutí dedičstva žalovanou 2/, považoval žalovanú 1/ za jednu z legitímnych dedičov poručiteľky. Tiež zdôraznil, že dedičské konanie, vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 26 D 1388/2009 je prerušené.

Rozhodnutie odvolacieho súdu v kontexte s rozhodnutím súdu prvého stupňa, spĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd v odôvodnení uviedol, čoho sa žalobcovia domáhali, ako rozhodol súd prvého stupňa, čo bolo predmetom odvolania žalobcov, či sa k odvolaniu vyjadrili žalovaní. Odvolací súd v podstate prevzal skutkový stav, ako ho ustálil súd prvého stupňa a dospel k totožným skutkovým a právnym záverom. Rozhodnutie odvolacieho súdu preto nemožno považovať za neodôvodnené, resp. nepreskúmateľné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení. Ako už bolo vyššie spomenuté súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Prípustným dôvodom dovolania preto ani nemôže byť nesúhlas účastníka s výsledkom sporu v jeho neprospech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade neodôvodnené a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Dovolací súd preto dospel k záveru, že v konaní nedošlo postupom súdov k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky dovolateľa, ktorý vo svojom dovolaní tieto podradil pod § 237 písm. f/ O.s.p., tieto neboli založené na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní, alebo že mu znemožnili urobiť niektorý procesný úkon a pod., išlo predovšetkým o vyjadrenie nespokojnosti žalobcu s výsledkom sporu. Z určujúceho – obsahového hľadiska (§ 41 ods. 2 O.s.p.) preto nejde o námietku odňatia možnosť konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uvádza vo väzbe na otázku nesprávneho hodnotenia dokazovania súdmi

a nesprávneho právneho posúdenia. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. totiž odňatie možnosti konať pred súdom dáva výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu (porušením procesných práv priznaných účastníkom občianskym súdnym poriadkom) a nie s jeho skutkovým a právnym hodnotením veci.

Dovolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že dovolanie nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych vád (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu hodnotenia nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“). Okrem toho platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, a preto nemôže byť predmetom posúdenia v rámci mimoriadneho opravného konania (porovnaj R 42/1993). Z vyššie uvedených dôvodov za spôsobilý dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nemožno považovať nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdmi a právnym hodnotením veci. Námietky dovolateľa v tomto smere preto z hľadiska prípustnosti a zároveň dôvodnosti podaného dovolania neboli právne významné a dovolací súd sa nimi nemohol zaoberať.

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu,

proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd tak, že úspešným žalovaným náhradu týchto trov nepriznal, pretože trovy súvisiace s odmenou ich zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval za potrebné na účelné bránenie práva, vzhľadom na zrejmú neprípustnosť podaného dovolania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. októbra 2015

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová